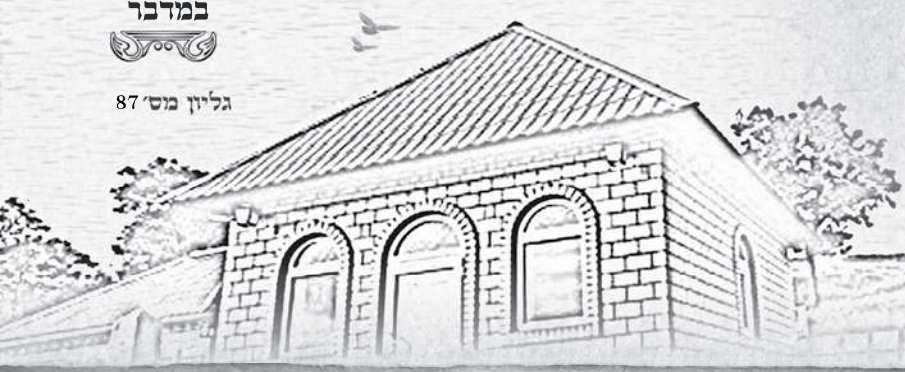

לאור ההלכה

להאיר את הדרך לעובדה ולמעשה
עפ"י מורנו ר' נתן מברסלב
בספר ליקוטי הלכות

פרשת
במדבר

גליין מס' 87

זמן מתן תורתנו

בתחלת ההתקרבות אָזי העקר הוא רק ההשתוקקות והכסופין דקדשה, כי עדין אין יודעין כלל מה לעשות, כי עדין לא קבלו את התורה ואָזי העקר הוא רק ההשתוקקות והכסופין דקדשה, ועל-ידי אלו ההשתוקקות והכסופין דקדשה שָזָהוּ בחינת חסד, בחינת אברהם, בחינת פסח, על-ידי-זה מצירין אותיות התורה לטוב. ועל-כּוֹן על-ידי-זה זוכין אחר כך לקבלת התורה בשבועות, כי אי אפשר לקבל את התורה כי אם כשמצירין תחלה את אותיות התורה לטוב על-ידי הכסופין דקדשה, כי מקדם אותיות התורה הם כגלם ואין להם שום ציור. ובשביל זה לא נתנה התורה עשרים וששה דורות עד שבא משה רבנו עם דורו וקבלו את התורה, כי לא היה אפשר לקבל את התורה עד שנצטרפו ונצטרפו תחלה אותיות התורה על-ידי הכסופין דקדשה.. כי אז היה מתקיים העולם רק בחסדו לבד.. ועל-כּוֹן עקר התחלת התגלות התורה התחיל מאברהם אבינו, עליו השלום.. כי אברהם היה מדתו חסד, הינו בחינת אהבה והשתוקקות וכסופין דקדשה, כי עקר התגלות התורה הוא על-ידי ההשתוקקות והכסופין דקדשה, שעל-ידי-זה נצטרפו אותיות התורה

איך מצירים את התורה?

העקר הוא רק ההשתוקקות והכסופין דקדשה, התורה הקדושה אינו עניין של ידע בלבד, זה לא ספר חוקים, אחרת באמת היא הייתה צריכה להינתן במקביל עם בריאת העולם כי העולם הרי צריך חוקים ומשפטים איך להתנהל בה, ומדוע היא תינתן שנים רבות לאחר מכן בנפרד?! אך באמת התורה היא מציאות שהאדם מוצא את ה' יתברך בכל צעד ושעל שבחייו, כי עיקר תכליתו וענינו של יהודי הוא שיכיר במציאות ה' וגדולתו וכדאיתה בזוהר הק' "בגין דישתמוֹדעין לוי", וכל התורה והמצוות הוא רק ככלי עזר בכדי להגיע לזה, וכמו שנקרא התורה "תרי"ג עטין דאורייתא" כלומר עצות שהאדם יוכל דרכה לגלות את ה' בכל דבר שיש בבריאה ובכל מצב שהוא נמצא, כשהמטרה בסופו של דבר היא להכיר במציאות ה',

הנה חג השבועות קרב ובא, זמן מתן תורתנו, ויש בקבלת התורה עניין פלא, שהרי לא נתנה התורה עשרים וששה דורות עד שבא משה רבנו עם דורו וקבלו את התורה, ואם התורה היא סוד קיום העולם וכל העולם עליה עומד וכו' מדוע היא ניתנה כל כך הרבה שנים לאחר בריאת העולם?! לכאורה היא הייתה צריכה להינתן לאדם הראשון בו ביום הוא נברא, ולא להמתין כמה אלפי שנים,

ובכדי להגיע למטרה זו צריך שיהיה לאדם לב ורצון, ושיהיה לו השתוקקות לה' להרגיש את מציאות ה' ולהאמין בו שכל הנעשה בעולם הוא רק רצון ה' יתברך ואין מקום לדאגה שזה הרי הדביקות בה' שהאדם מרגיש באמת טעם טוב ומתוק והוא שלוו ורגוע מזה שיש מציאות ה' בעולם העוטפת אותו.. ורק בזה הדרך יש מקום לקבל לאחר מכן את התורה ולזכות לקיימה כי **אז זוכין לבחינת קבלת התורה, הינו שזוכה אחר כך באמת שיתמלא רצונו שיזכה לקבל את התורה, דהינו לקיים את כל דברי התורה באמת**,

ובכן, הילדים בבתי הספר מצירים את פרשיות התורה מידי שבוע כל ילד לפי טעמו המיוחד, אך כאן ר' נתן מפתיע גם אותנו, שאי אפשר לקבל את התורה כי אם כשמצירין תחלה את אותיות התורה.. וזה לא המלצה בלבד, אלא אם לא נצייר את אותיות התורה הרי שהתורה תישאר כחומר גלם בלבד, כי מקדם אותיות התורה הם כגלם ואין להם שום ציור.. כך שאנו צריכים לציירם! ובכן, מהו עניין הציור הזה??

והשאלה העמוקה יותר.. איך יתכן שאנו שקיבלנו כבר את התורה והאוצר נמצא כבר באמתתחנו אז מדוע אין אנחנו מרגישים תמיד מחוברים מספיק אליה, או שאנו לפעמים נופלים מקיומה ונכשלים בדברים שכתובים בתורה וכו', איזה דבר חסר לנו שאנו לא ממש חיים ונושמים את התורה מתוך רצון ושמחה, ולשם השוואה, מדוע כשאנו צועדים לעסק או לבנק התחושות שלנו של הפסד ורווח הם יותר אמיתיים ומוחשיים מאשר בתורה שלפעמים זה יותר בשביל.. 'לצאת ידי חובה' וכו'

כי כשאין את הלב הזה אזי עיקר חסר מן הספר ועדיין הוא עומד בשלב שלפני קבלת התורה, כי אי אפשר לקבל את התורה כי אם על-ידי השתוקקות וכסופין דקדשה, שדבר ראשון צריך שהאדם יבנה בליבו ובדעתו רצון לה' יתברך בכדי שכשיקבל את התורה בפועל אזי יצטיירו האותיות והמשמעות של התורה

וההסבר לכך מונח בדברי ר' נתן ז"ל בטוב טעם ודעת, כי בתחלת ההתקרבות אָזי העקר הוא רק ההשתוקקות והכסופין דקדשה, כי עדין אין יודעין כלל מה לעשות, כי עדין לא קבלו את התורה ואָזי

טוב, ועל-ידי אברהם אבינו היה עקר ההתחלה שהתחילו אותיות התורה להצטייר לטוב.. פי אי אפשר לקבל את התורה פי אם על-ידי השתוקקות וכסופין דקדשה, שעל-ידי-זה בונים ומצרפים ומצירים אותיות התורה לטוב, ואזי יש להאותיות חיות ואז יכולים לקבלה. וזה בחינת פסח שהוא קדם שבועות, פי מקדם צריכין לבחינת חסד שהוא בחינת פסח, דהינו אהבה והשתוקקות וכסופין דקדשה, כדי לציר אותיות התורה לטוב. ועל-ידי-זה דיקא יכולין לקבל את התורה, וכו בכל אדם ובכל זמן, כל אחד ואחד קדם שזוכה לאיזה התגלות בתורה או לאיזה עבודה מעבודת ה' יתברך, כל אחד כפי מה שהוא, שזהו בחינת קבלת התורה, פי כל אחד מישראל אפלו הפחות שבפחותים צריך לקבל את התורה בכל דור ודור, ואי אפשר לזכות לזה פי אם על-ידי החסד הנ"ל בחינת פסח, הינו על-ידי השתוקקות והכסופין דקדשה.. ואז זוכים לציר אותיות התורה לטוב, ואז זוכין לבחינת קבלת התורה, הינו שזוכה אחר כך באמת שיתמלא רצונו שיזכה לקבל את התורה, דהינו לקיים את כל דברי התורה באמת.

ליקו"ה
יורה דעה
חלק א'
הלכות דם
הלכה א'
אותיות
א-ב

לקבל את התורה הקדושה בפועל, וזה בחינת פסח שהוא קדם שבועות, פי מקדם צריכין לבחינת חסד שהוא בחינת פסח, דהינו אהבה והשתוקקות וכסופין דקדשה, כדי לציר אותיות התורה לטוב. ועל-ידי-זה דיקא יכולין לקבל את התורה,

לטוב היינו למשהו שהוא באמת עושה לו טוב כשמאיר עליו או ה' ודבקותו, ושהאדם יקבל באמת חיות ושמחה מהתורה ושיהיה לזה משמעות לגבי אופן הסתכלותו על החיים ולא שהתורה תהיה כדבר נפרד שאין בו חיות, כי רק כשיש להאותיות חיות אז יכולים לקבלה..

וכן בכל אדם ובכל זמן, כל אחד ואחד קדם שזוכה לאיזה התגלות בתורה או לאיזה עבודה מעבודת ה' יתברך, כל אחד כפי מה שהוא, שזהו בחינת קבלת התורה, אזי עליו לדעת שכל זמן שלא הגדיל השמחה ולא הדליק את הלב מספיק לחשוב מה' יתברך שזה עניין האהבה והשתוקקות וכסופין דקדשה ולא התבונן מספיק בעניין החסד של טוב ה' הרי שהתורה מצטיירת אצלו כגלם ואין להם שום ציור, כי אז האדם מרגיש שהתורה הוא כדבר קשה וכבד כגלם וכדבר קשוח וייבש בלי שום חיות כי אין להם שום ציור, ונדמה לו שמחמת רשלנותו אינו לומד או מתפלל אך אינו מבין שהחיסרון נמצא בזה שלא התבונן ברצון וכיסופין במציאות ה' ולא הגביר את מידת החסד להבין תחילה שלפני עניין התורה יש גם חסד ה' שהוא יכול להתקיים פי אז היה מתקיים העולם רק בחסדו לבד..

ועיקר מציאות הגלות הוא, שנשכח עיקר היהדות שהוא הדבקות והחיבור לבורא העולמים, ונותר רק התורה באופן חיצוני ומנותק מהחיות והדבקות, ואז הרי אותיות התורה הם כגלם ואין להם שום ציור.. נכון שיש כאן תורה, יש הלכות, יש מצוות, יש לימוד, אך בשביל מי? בשביל מה? מה הציור שיש בזה?! כי אי אפשר לקבל את התורה כי אם כשמצירין תחלה את אותיות התורה לטוב, התורה צריכה להצטייר כדבר טוב, כדבר שעושה טוב לאדם ומאיר עליו אור וחיות ומגלה לו את מקור החיות שהוא ה' יתברך, אחרת אותיות התורה הם כגלם ואין להם שום ציור,

אך כשהאדם מתחבר במחשבתו לה' יתברך במחשבות של אמונה והתבוננות וכו' והוא מפעיל את כח הרצון ואהבה אצלו אזי רק דרך זה יזכה לבוא לקבלת התורה בפשטות, אך עם מלא חיות ושמחה, ומבין שכל התורה היא חסדו דקודשא בריך הוא וכל התורה הוא לאותו מטרה להתחבר לנועם דבקות ה' יתברך ולהרגיש את טובו וחסדיו שמתגלים ע"י התורה והמצוות כי הוא מצויר את אותיות התורה לטוב, כי אז זוכין לבחינת קבלת התורה, הינו שזוכה אחר כך באמת שיתמלא רצונו שיזכה לקבל את התורה, דהינו לקיים את כל דברי התורה באמת.

ובשביל זה לא נתנה התורה עשרים וששה דורות עד שבא משה רבנו עם דורו וקבלו את התורה, כי אז היה מתקיים העולם רק בחסדו לבד.. ועל-כן עקר התחלת התגלות התורה התחיל מאברהם אבינו, עליו השלום.. כי אברהם היה מדתו חסד, שמתחילה צריך האדם להבין את גודל חסד ה' יתברך בעולם ואיך שהוא בטובו מחדש בכל יום את הבריאה ונותן לאדם חיים וכו' ולאחר שהאדם מטביע הרבה את אהבת ה' בליבו הינו בחינת אהבה והשתוקקות וכסופין דקדשה, ומבין שכל המטרה של ה' יתברך בבריאת העולם ובנתינת התורה הוא רק בשביל לגלות חסדו ומציאותו ושהאדם יכיר בו, ולא בשביל להכביד וכו' רק באופן כזה נצטיירין אותיות התורה לטוב, ורק לאחר שנים רבות שכל האבות הקדושים הכינו את הכלים לקבל את התורה באופן שיצטייר לטוב רק אז יכלנו

פניני אור

הלשון: "נאר וועלן, דער ווייל דאונט מען קלאמירשט, דער ווייל לערנט מען קלאמירשט, דער ווייל טוט מן מצוות קלאמירשט".

(שיח שרפי קודש)

אמר רבנו זכרנו-לברכה שעקר הוא הרצון לכסוף תמיד בהשתוקקות ורצון חזק לקיים מצותיו יתברך ובתוך כך לומדין כאלו לומדין, ומתפללין כאלו מתפללין, ועושין מצוות כאלו עושין מצוות, ואמר בזה